

Det Anarkistiska Biblioteket

Kamp

Kobe

Kobe
Kamp
1908

En av de svenska artiklarna i den svensk-danska tidskriften Individ. Se <https://anarkiv.wordpress.com/tidskrifter/> för de danska artiklarna samt andra liknande tidskrifter från samma tidsperiod.

sv.theanarchistlibrary.org

1908

Den socialistiska rörelsen söker överallt genom starka organisationer samla proletärerna till strid för samhälleligt reformarbete. Nutidens socialister anse sin uppgift framförallt vara facklig organisation, parad med en politisk sammanslutning. Denna falska princip, vilken socialismen helt gör till sin, blir, allt efter som den fackliga rörelsen utvecklar sig, allt tydligare den förhärskande. På möten, på arbetsplatser, överallt, där tillfälle gives, upprepa socialdemokratiens ledare blott ett enda: Organisera!

I den makt, som sammanslutningen ger, ser den socialdemokratiska arbetaren vapnet, som skall röja vägen till ett samhälle med bättre förhållanden än vad som nu gives för arbetarna. Facklig organisation, sådan som den är i Skandinavien, skall dock aldrig kunna rubba samhällsförhållandet annat än i ytterst ringa mån.

En rörelse, som i penningen ser sitt kraftigaste vapen, har för sig själv omöjliggjort ett aktivt ingripande i det sociala kriget. Vad medlemmarna tänka, vad de vilja med sin rörelse, det betyder ingenting för en fackförening; huvudsaken är, att avgifter flyta in tillräckligt rikligt för att betäcka lönerna åt ämbetsmännen. Den fackliga rörelsen har slukat socialismen. Av revolutionär kraft finns i arbetarrörelsen knappast ett spår, men i stället så mycket mer av förtryck och tvång.

Med de 250.000 arbetare som i Sverige, som nu är organiserade, kan socialdemokratin icke förändra samhället, tvärtom, ju starkare den fackliga rörelsen blir, ju större kassor den får, desto säkrare kan samhället känna sig. Fackföreningsrörelsen har blivit en nödvändig samhällsinrättning, som åt en del fack, för vilka organisationsförhållandena är synnerligen fördelaktiga, ger några ören löneförhöjning, åt andra däremot, med ogynnsamma organisationsförhållanden, förorsakar den blott utgifter och lönesänkningar.

Organisationen har blivit den förförande form, som kommit arbetaren att överge den revolutionära rörelsen och att bli en lekboll i arbetarlöjtnanters och kapitalisters händer. Är socialismens princip om individens uppgående i organisationen, så är anarkismen raka motsatsen. Socialismen och anarkismen ska därför inte aldrig kunna sammanföras, som några välmenande själar önskar.

Anarkisten måste bekämpa sina motståndare, såvida han vill existera. Motståndare är icke att söka enbart bland anhängare av det nuvarande samhället, även socialistens uppfattning om organisationens allena saliggörande förmåga måste bekämpas.

Socialismen arbetar hänsynslöst för att fjättra proletariatet än kraftigare vid staten, inga medel lämnas oförsökta. Hjälper icke den väl inpiskade solidari-

tetskänslan, då vet man att begagna massans slöhet och dumhet till syften vitt skilda från frihetskamp, lika mycket som kapitaliststaten skiljer sig från anarkin.

Den fackliga arbetarrörelsen, bygd på bedrägeri, våld och tvång, måste sprängas sönder, förintad måste den bli, såvida som staten ska kunna förintas. Den konserverande kraft, som samhället nu suger till sig ur den fackliga och politiska rörelse, socialismen byggt upp, har gjort, att staten idag står starkare än någonsin förr, att individen idag är en vara, som penningen behärskar och hänsynslöst behandlar, allt efter som konjunkturen växlar.

Fackföreningen har sålt proletären för en summa i silver åt kapitalet; men kontraktet annulleras den dag, då proletären reser sig, gör sig fri från organisationens tryckande band, då han åter kommer ihåg, var han än är inom eller utom organisationen, att han är en individ och icke en organisationsdel.

Med den fria organisationen, bildad för agitations bedrivande av ha de socialdemokratiska fackföreningarna ingen jämförelse. De senare söker lappa ett ruttet samhällsskick, men – de misslyckas. Staten *måste dö*.

Organiserandet för organisationens egen skull, liksom den fackliga rörelsen, kan i sina konsekvenser blott bidra till det förtryck, som staten, den nu största organisationen, utövar med ännu mer förtryck.

Kampen föres alltså icke enbart mot samhället utan också mot socialismens kamp för principen om, att allt och alla ska inrulleras i dess organisation. Men kampen ska föras häftigt och skarpt.

Kobe